

RATZINGER, MISA NA LATINSKOM I INKVIZITORI

Članak Antonia Soccia, objavljen u "Il Giornale" 18. 9. 2005.; uzet sa stranice Antonia Soccia, na sljedećoj [adresi](http://www.antoniosocci.it/Socci/index.cfm?CFID=40929&CFTOKEN=23564599):

<http://www.antoniosocci.it/Socci/index.cfm?CFID=40929&CFTOKEN=23564599>

U Crkvi nema ničega toliko netolerantnog kao što je progresistička inkvizicija

To, po tko zna koji put, potvrđuje anatema, koja je iz kolone "Manifesto" Adriana Zarria (teologa, ili bolje rečeno, katoličko-progresističkog novinara) bačena na Guida Ceronettia, definirajući ga kao "protukoncilista, lefevrovskog tipa" (njega, koji uopće nije katolik).

Kakvom se to strašnom krivicom uprljao torinski pisac? Jednostavno – u jednom otvorenom pismu novome Papi u "Republici" pitao je "je li uklonjena brnjica koja guši latinski jezik Mise" te je li moguće slaviti je uz ovu na narodnome jeziku "koju je nametnula destruktivna liturgijska reforma". Ceronetti je nadodao: "Sigurno ne ćete zanemariti koliko je komunističkim autoritetima bila godila ta koncilska reforma zapadnih obreda, jer nisu oni bili glupi. Naime, u svojem životinjskome nepoznavanju svetog, ipak su uočili da se stvara pukotina".

Zapravo, latinski je bio čvrsta sveopća poveznica, koja je ujedinjavala kršćane čitavoga svijeta u jedinu Crkvu, vođenu Petrom, i u jedinu vjeru koju nikakva moć nije mogla nagristi. Brisanje te liturgije je nesagledivo oslabila kršćane.

Zarri je jučer ismijao Ceronettia, jer je talijanski katolički progresivizam bio odlučan u rastvaranju jezika Crkve. No, vjerojatno je da će Benedikt XVI. obnoviti upravo blago drevne liturgijske tradicije, uključujući latinski jezik i gregorijansko pjevanje (na to podsjeća i nedavni Papin susret s lefevrovskim bratstvom), čak i ako progresivisti budu vikali da je to izdaja Koncila.

U stvarnosti Koncil nije nikada nepripremljenom i neopravdanom Misom zabranio sveti jezik, kojim je Crkva dvije tisuće godina izražavala svoje Vjervanje. Štoviše, uništenje latinske liturgije upravo proturječi čl. 36. koncilske Konstitucije o liturgiji. Proturječi apostolskoj poslanici "Sacrificium laudis" Pavla VI., proturječi apostolskoj konstituciji "Veterum sapientia" Ivana XXIII. ("neka se nijedan inovator ne usudi pisati protiv korištenja latinskog jezika u svetim obredima") i proturječi enciklici "Mediator Dei" Pija XII., koji ponovno potvrđuje "bezuvjetnu dužnost celebranta da koristi latinski jezik". Zaključno, proturječi cijeloj katoličkoj tradiciji.

No, kako je, dakle, protivno volji Crkve bilo moguće provesti jednu takvu "revoluciju"? Gianni Baget Bozzo je primijetio sljedeće:

" 'Revolucionarna stranka', tj. intelektualna stranka, je preuzela upravljanje liturgijom... moderna revolucija se ne rađa iz naroda, ona je uvijek puč jedne manjine... liturgijska reforma je bila primijenjena na autoritativan i nasilan način... Nije

uvažen niti jedan prigovor. Sve se činilo tako inovativnim, inteligentnim, shvatljivim... a rezultat je taj da je postkoncilna liturgija Crkve umiruća i obesvećena liturgija, kojoj je oduzeta pjesma, ljepota i veličina. Kada se slavi tradicionalna Misa, u njoj se osjeća pulsiranje Crkve. Liturgijska reforma je bila udarac ruke intelektualne stranke... i neuspješna je... Bog nije blagoslovio ovu reformu”.

Ovo su oštre riječi, možda i previše. No, dojmljivo je čitati ono što Joseph Ratzinger piše u autobiografiji (“Moj život”, izd. San Paolo), gdje ponovno poziva na “izdavanje misala Pavla VI., sa skoro potpunom zabranom prethodnoga misala”.

Ratzinger komentira: **“Ostao sam uznemiren zabranom staroga misala, kada nije nikada nijedna slična stvar potvrđena u cijeloj povijesti liturgije. Ostavljen je dojam kako je to bilo sasvim normalno. Prethodni misal je realizirao Pio V. 1570. godine, slijedeći tridentski koncil. Bilo je, stoga, normalno da, nakon 400 godina i novoga koncila, novi papa objavi novi misal. No, povijesna istina je drugačija. Pio V. se ograničio na uređivanje tada aktualnog rimskoga misala, kako se je u živom tijeku povijesti tijekom stoljeća uvijek događalo. Uvijek se držao neprekidnog procesa razvoja i pročišćavanja, u kojem se kontinuitet nikada nije uništio...**

Sada je, naprotiv,” piše Ratzinger **“promulgacija zabrane misala, koji se je stoljećima razvijao još od vremena sakramentara drevne Crkve, uključivala uništenje u povijesti liturgije, čije su posljedice mogle biti isključivo tragične... raskomadala je drevnu postojbinu i sagradila drugu”.**

I evo jedne senzacionalne stranice koja navješta program njegovog pontifikata: “Za život Crkve je dramatično hitna obnova liturgijske svijesti i liturgijskog sklada, koji bi vratio prihvaćanje jedinstva povijesti liturgije i shvaćanje II. vatikanskog sabora – ne kao uništenja, nego kao evolucijskog trenutka. Uvjeren sam da crkvena kriza, u kojoj se danas nalazimo, uvelike ovisi o slomu liturgije koja se ponekad u potpunosti shvaća 'etsi Deus non daretur': kao da u njoj više nije važno postoji li Bog te govori li nam i sluša li nas”.

Dogodit će se veliki preokret, prvenstveno za Crkvu, no ne samo za nju. Značit će, također, pronalazak “vrlo plodnog izvora civilizacije” (kako je pisao Pavao VI.) te, ponajviše, ljepote. Zanimljivo je kako katolički “progresivizam”, koji je izazvao ovu ogromnu katastrofu, traži da se uvijek slušaju “znakovi vremena” (tj. mišljenje javnosti) te da se “dijalogizira” sa svijetom. No, što se tiče “puča” na liturgiju, dogodilo se upravo suprotno. Upravo se najbolja suvremena kultura – katolička i laička – protivi ovom katastrofalnom poništenju tisućljetne tradicije.

Postoji jedna zaboravljena ili, bolje rečeno, uklonjena priča, na koju je tek podsjetio Francesco Ricossa u knjizi “Cristina Campo, o l'ambiguità della Tradizione”.

“Na vrhuncu revolucije, odnosno 1966. i 1971. godine, bila su izašla dva manifesta u obranu tradicionalne Mise sv. Pija V., a potpisali su ih iznimno važni ljudi. Spomenut ću neke: George Luis Borges, Giorgio De Chirico, Elena Croce, W. H. Auden, režiseri Bresson i Dreyer, Augusto Del Noce, Julien Green, Jacques Maritain (koji je bio omiljeni intelektualac Pavla VI., onaj kojemu je, po završetku Koncila, predao dokument intelektualcima), Eugenio Montale, Cristina Campo, Francois

Mauriac, Salvatore Quasimodo, Evelyn Waugh, Maria Zambrano, Elémire Zolla, Gabriel Marcel, Salvador De Madariaga, Gianfranco Contini, Giacomo Devoto, Giovanni Macchia, Massimo Pallottino, Ettore Paratore, Giorgio Bassani, Mario Luzi, Guido Piovene, Andrés Segovia, Harold Acton, Agatha Christie, Graham Greene i mnogi drugi, završno sa slavnim urednikom novina "Times" Williamom Rees-Moggom."

Začuđuje što se tome uopće ne pridaje važnost. Dakako, jedinstveno je vidjeti da toliko laika intelektualaca ustaje u obranu drevne liturgije, kada mnogi crkvenjaci (koji su također uvidjeli što se bilo događalo) nisu imali hrabrosti pobuniti se.

S Benediktom XVI. bismo mogli prisustvovati ponovnom pronalasku velike liturgijske tradicije Crkve. Bit će to izvanredan događaj, a možda bude i početak kraja "progresivizma" unutar Crkve i kraj samouništenja.

Pronaći korijene znači ponovno naći snagu, identitet, ljepotu obreda i očevidnost Misterija u vremenu u kojem ga ljudi žedni svetoga često nalaze u iskrivljenom obliku.